

Την έσωσε ένα αντιδωρο

/ [Γενικά Θέματα](#)

Η ιστορία, που θα σας αφηγηθώ είναι πέρα για πέρα αληθινή, όσα απίστευτα στοιχεία και αν έχει. Συνέβη στις αρχές Δεκέμβρη 2007.

Οι έννοιες και οι φροντίδες της καθημερινότητας με είχαν καταβάλει εκείνο τον καιρό και ιδιαίτερα κάποιες οικογενειακές υποθέσεις μου είχαν προκαλέσει μεγάλη στεναχώρια. Τέλος πάντων σκεφτόμουν, τα έχει αυτά η ζωή. Αυτό, όμως, που ένοιωσα εκείνο το πρωί ήταν για μένα -έτσι σκεφτόμουν τότε- τελειωτικό.

Από την προηγούμενη είχα κάποιες εκκρεμότητες να φέρω σε πέρας και μάλιστα οικονομικές, που με είχαν στενοχωρήσει και με είχαν αγχώσει πολύ. Είχα πάει στο ταμείο των υπαλλήλων της υπηρεσίας που εργάζομαι και είχα εισπράξει το ποσό ενός δανείου 20.000 ευρώ, προκειμένου να εξοφλήσω την τράπεζα η οποία μας έβγαλε το εξοχικό σπίτι σε πλειστηριασμό και προχώρησε σε κατάσχεση. Ήμουν πολύ στεναχωρημένη, γιατί αυτό το σπίτι είχε φτιαχτεί με πολύ μόχθο και κάθε καλοκαίρι πηγαίναμε με τα παιδιά εκεί για διακοπές. Δεν ήθελα με κανένα τρόπο να το χάσω, αν και οικονομικά ήμουν σε πολύ δύσκολη κατάσταση, αφού βασιζόμουν μόνο στο μισθό μου. Τέλος πάντων ζήτησα από την υπηρεσία δάνειο, για το οποίο μου κρατάνε κάθε μήνα 250 ευρώ από το μισθό. Μόλις το εισέπραξα σε μετρητά πήγα στην τράπεζα και έστειλα 6.000 ευρώ σε έναν θείο, που είχε καταβάλει εγγύηση για να μη γίνει η κατάσχεση και τα υπόλοιπα 14.000 θα τα έβαζα σε λογαριασμό της τράπεζας, τον οποίο όμως δεν είχα και έπρεπε να τηλεφωνήσω να μου τον πουν. Και ώσπου να τελειώσω με όλα αυτά η τράπεζα έκλεισε.

Έτσι σκέφθηκα να αφήσω τα χρήματα, μαζί με όλα τα χαρτιά, όπως ήταν, μέσα στο

αυτοκίνητό μου, στο τσεπάκι της πόρτας του οδηγού. Εκεί ποιός να τα πειράξει. Άλλωστε πρωί-πρωί θα πήγαινα να τα καταθέσω. Ποτέ δεν είχα χάσει κάτι από το αυτοκίνητο. Μάλιστα τα έβαλα σε ένα φάκελο από αυτούς των δημοσίων υπηρεσιών καθώς τους φύλαγα, όταν η ταμίας μας πλήρωνε και μας έβαζε τα χρήματα στο φάκελο. Εγώ πάντα της γκρίνιαζα γι' αυτό ότι ο τρόπος αυτός είναι απαρχαιωμένος, αλλά εκείνη εξακολουθούσε το σύστημά της. Έτσι κρατούσα τους φακέλους κι όλο και κάπου μου χρησίμευαν. Ίσως σας κουράζω με λεπτομέρειες αλλά θα δείτε παρακάτω γιατί σας τις αναφέρω.

Εκείνο το πρωί λοιπόν ξεκίνησα να πάω στη τράπεζα για την κατάθεση των χρημάτων. Το αυτοκίνητο, ενώ συνήθως το παρκάρω στην πυλωτή της πολυκατοικίας, εκείνο το βράδυ το είχα παρκάρει λίγο παραπέρα από το σπίτι, γιατί κάποιος μου είχε πιάσει το πάρκιν. Πηγαίνω εκεί που το είχα παρκάρει, πολύ κοντά στο σπίτι και σε σίγουρο μέρος, αλλά το αυτοκίνητο πουθενά. Κοπήκανε τα πόδια μου. Δεν ήταν δυνατόν. Στη γειτονιά. Λίγα μέτρα από το σπίτι. Ποτέ κανείς δεν είχε παραπονεθεί για κλοπές. Είμαστε ήσυχη γειτονιά. Κόντεψα να τρελαθώ. Δεν ήταν μόνο το αυτοκίνητο που έχασα, κι αν το εύρισκα και πως θα το εύρισκα, και πως θα πηγαίνω στη δουλειά και πως θα πηγαίνει ο γιος μου στο σχολείο που τον πήγαινα εγώ κάθε πρωί, δεν ήταν που δεν είχα καθόλου χρήματα να αγοράσω άλλο, ήταν ότι είχα μέσα και τις 14.000 ευρώ. Πήγα να τρελαθώ πραγματικά.

Και εκτός αυτού και το σπίτι θα έχανα, αφού δεν πρόλαβα να στείλω τα χρήματα στην τράπεζα. Και το αυτοκίνητο και τα χρήματα, αλλά και θα μου κρατούσαν κι από τον μισθό μου 250 ευρώ το μήνα γι' αυτό το δάνειο. Τρελάθηκα. Ένοιωσα δύσπνοια, κιτρίνισα. Γύρισα στο σπίτι και κάθισα μουδιασμένη. Τώρα τι να κάνω. Παίρνω αμέσως το 100 και καταγγέλλω τη κλοπή. -Τι να σας πω κυρία μου, μου λέει στην άλλη άκρη της γραμμής ο αστυνομικός, στην Αθήνα κάθε μέρα κλέβονται 100 αυτοκίνητα. Θα δώσουμε τα στοιχεία στα περιπολικά κι αν τύχει και πέσουμε επάνω.. αν είστε τυχερή... πηγαίετε και στο αστυνομικό τμήμα να κάνετε και μήνυση κατά αγνώστων. Όλα μαύρα... Πηγαίνω στο αστυνομικό τμήμα της περιοχής μου, κι εκεί τα ίδια. Εκεί ένα παιδί, νέος αστυνομικός, μου φέρνει ένα μπουκαλάκι νερό -πως θα με είδε το παιδί- και μου λέει.

- Ηρεμήστε μπορεί και να το βρείτε...

Γυρίζω σπίτι και περιμένω... Στη στιγμή άρχισα να σκέφτομαι τα γεγονότα. Πως συνέβη αυτό, γιατί συνέβη αυτό, γιατί ο Θεός να μου δώσει αυτή τη δοκιμασία... Εκεί μου ήρθε τότε στο νου μια κουβέντα, που μου είχε πει ένα σεβάσμιος γέροντας κάποτε, που πήγα κοντά του να εξομολογηθώ. Ήμουν τότε πολύ στενοχωρημένη και ανήσυχη για τα παιδιά μου, για τη ζωή μου... έκλαιγα, μιλούσα κι έκλαιγα... τότε μου λέει.

- Μην κλαις. Ο Θεός μας δίνει τις δοκιμασίες για κάποιο λόγο. Είναι, όμως, πατέρας μας και αγαπάει τα παιδιά του. Το καλό μας θέλει. Πρέπει να του έχουμε εμπιστοσύνη. Για κάποιο λόγο μας τα στέλνει όλα τούτα. Μην κλαις. Είναι αμαρτία, γιατί δείχνεις ότι δεν τον εμπιστεύεσαι... Να κάνεις την προσευχή σου και

να αφήνεσαι με εμπιστοσύνη στο θέλημά του.

Εγώ, όμως, είμαι ένας άνθρωπος κοσμικός. Ψάχνω βέβαια τα πνευματικά μονοπάτια, αλλά πολύ μικρή είναι η πίστη μου. Θυμήθηκα τα λόγια τούτα του γέροντα και σκέφτηκα ξανά τα γεγονότα κάτω από άλλη ματιά. Για ποιό λόγο γίνονται όλα, για κάποιο λόγο μας στέλνει ο Θεός τις δοκιμασίες. Για λίγο όμως, γιατί ξανά με κυρίευσε η απελπισία, αλλά πάλι ξανασκέφτηκα τα λόγια του γέροντα.. Και τότε ξαφνικά θυμήθηκα ότι μου είχε δώσει μια προσευχή να διαβάζω στα δύσκολα αλλά... και στα εύκολα μου είχε πει. Έψαξα πού την είχα καταχωριάσει εδώ και τόσα χρόνια -θα είχαν περάσει 8-9 χρόνια από τότε. Τη βρήκα όμως, δεν την είχα πετάξει. Την διάβασα πολλές φορές. Ήταν η προσευχή των πατέρων της Όπτινα. Σε λίγο ξαναπήρα τηλέφωνο το 100. Τίποτα. Το αστυνομικό τμήμα τίποτα. Ήρθε μεσημέρι. Γύρισαν τα παιδιά από τα σχολεία τους. Του είπα τα καθέκαστα. Στεναχωρέθηκαν πολύ. Εγώ μουδιασμένη, αλλά κάπου άρχισα να σκέφτομαι ότι πρέπει να αποδέχομαι αυτά που μου τυχαίνουν στην ζωή. Να έχω εμπιστοσύνη στο Θεό.

Μάλλον, όμως, το 'κανα και αναγκαστικά, αφού δεν μπορούσα να κάνω και τίποτε άλλο. Όμως αυτή η κουβέντα του γέροντα όλο και μεγάλωνε στο μυαλό μου... Όλα γίνονται για κάποιο σκοπό... Όλα γίνονται για κάποιο σκοπό. Άρα πρέπει να σκεφτώ ποιός είναι ο σκοπός, είπα εγώ στον εαυτό μου, αφού αυτή είναι η πάγια τακτική μου, όλα να τα εξηγώ. Έλα, όμως, που ορισμένα είναι πάνω από τη δύναμη του νου μου.

Έτσι πέρασε η μέρα. Κάνοντας τηλεφωνήματα, αγωνιώντας, ξανακάνοντας προσευχή.

Κατά τις 11:30 η ώρα το βράδυ ξαφνικά χτυπάει το τηλέφωνο.

- Κυρία μου είμαστε από το αστυνομικό τμήμα Κάτω Πατησίων. Έχετε ένα αυτοκίνητο άσπρο, τάδε μάρκα με τάδε νούμερα. Η καρδιά μου κόντευε να σπάσει. Ναι. Τι έγινε• Έχουμε εδώ δυο άτομα που είχαν το αυτοκίνητό σας• τους σταματήσαμε για έλεγχο και βρήκαμε το δίπλωμα και τα χαρτιά σας. Ελάτε αμέσως.

Έτρεξα κατευθείαν εκεί. Ήταν δυο νεαροί -όχι κακά παιδιά- με σκυμμένο το κεφάλι. Κυρία μου, μου λέει ο διοικητής τι είχατε στο αυτοκίνητό σας εκτός από τα χαρτιά σας; Χρήματα κύριε διοικητά. Πόσα; 14.000 ευρώ. Καλά κυρία μου, αφήνουμε τόσα λεφτά στο αυτοκίνητο; Τι να του πω δίκιο είχε. Βγάζει τότε από το συρτάρι του ένα φάκελο, τον φάκελο της υπηρεσίας μου, που είχα βάλει μέσα τα χρήματα και μου λέει. Μετρήστε τα. Κοπήκανε τα πόδια μου. Μα ήταν δυνατόν; Αρχίζω και μετράω.

Τα χρήματα ήταν όλα εκεί δεν έλειπε ούτε ένα ευρώ. Δεν είναι δυνατόν λέω. Πως έγινε αυτό; Ρωτάει τότε ο διοικητής τους νεαρούς. Τι έγινε παιδιά; Πως και δεν πειράξατε τα χρήματα; Δεν τα βρήκατε;

Όχι απαντάει ο ένας. Δηλαδή βρήκαμε τον φάκελο, αλλά δεν τον ανοίξαμε. Γιατί τους ρωτά ο αστυνομικός. Να καθώς ψάχναμε το αυτοκίνητο, στο ντουλαπάκι

μπροστά, του συνοδηγού βρήκαμε τα διπλώματα της κυρίας και των παιδιών της, την άδεια του αυτοκινήτου και βρήκαμε κι έναν φάκελο ίδιο που είχε μέσα ένα κομμάτι ψωμί από την εκκλησία, ξερό.

- Αντίδωρο το λένε, του λέει ο άλλος.

- Ναι αντίδωρο. Ε, και καθώς ψάχναμε βρήκαμε στο τσεπάκι στο πλάι του αυτοκινήτου και αυτό τον φάκελο και είπαμε ότι αντίδωρο θα 'χει πάλι μέσα αυτή, όπως είχε στο άλλο. Φαίνεται ότι θα 'ναι καμιά θρησκα... Και έτσι δεν ανοίξαμε τον φάκελο..

Μείναμε όλοι άφωνοι. Μαζεύτηκαν όλοι οι αστυνομικοί γύρω-γύρω και κοιτούσαν παραξενεμένοι. Κανείς δε μιλούσε.

Δεν θα σας κουράσω με άλλες λεπτομέρειες. Σε λίγο ήρθαν οι γονείς τους -καλοί άνθρωποι- απέσυρα τη μήνυση και γύρισα σπίτι. Εκεί έγινε πάλι άλλο σκηνικό. Τα παιδιά μου δεν μπορούσαν να πιστέψουν ότι το αυτοκίνητο βρέθηκε άθικτο, μόνο η βενζίνη είχε τελειώσει, και τα χρήματα όλα. Ήταν συγκλονιστικό. Δηλαδή ένα μικρό κομματάκι αντίδωρο μπόρεσε να ανατρέψει μια σειρά γεγονότων. Γιατί, αν είχαν βρει τα χρήματα, σίγουρα τα πράγματα θα έβαιναν αλλιώς. Και τότε το είχα βάλει εκεί το αντίδωρο ούτε που θυμόμουν. Εκείνο το ντουλαπάκι σπάνια το ανοίγω. Και το αντίδωρο θα το είχα από το καλοκαίρι ίσως, που πηγαίνω καμιά φορά σε κάποιο προσκύνημα. Αλλά πάλι πως το έβαλα μέσα στο φάκελο. Ούτε που μπορώ να θυμηθώ.

Σημασία βέβαια έχει πως το γεγονός αυτό με έκανε να βλέπω τη ζωή αλλιώς. Να βλέπω με σεβασμό το καθετί και να αποδέχομαι με σεβασμό σχεδόν με ευγνωμοσύνη ακόμα και τα άσχημα, που μου συμβαίνουν στη ζωή.

Το περιστατικό έγινε αιτία να επηρεαστούν αρκετοί άνθρωποι. Πρώτη εγώ. Μετά τα παιδιά μου, που συνήθως με κοντράρουν πάνω σ' αυτά τα ζητήματα, τώρα όλο και συζητούν θέματα πνευματικά και ο μικρός -τελειόφοιτος λυκείου- εφέτος για πρώτη φορά νήστεψε. Αυτό τον καιρό συμμετέχω σε κάποιο μεταπτυχιακό πρόγραμμα και επειδή εκείνη την ημέρα δεν πήγα στο μάθημα εξήγησα στον καθηγητή μου τι είχε συμβεί. Την άλλη μέρα, όταν του είπα την συνέχεια, κούνησε σκεπτικός το κεφάλι και με παρότρυνε να πάω να κοινωνήσω, πράγμα που έκανα καθώς πλησίαζε η γιορτή του αγίου Νικολάου. Περιττό να πω ότι ανέφερε το γεγονός σε όλο το τμήμα και έμειναν να με κοιτάζουν όλοι κατάπληκτοι.

Η μητέρα του ενός από τα παιδιά, που είχαν πάρει το αυτοκίνητό μου τηλεφώνησε λίγο μετά τα Χριστούγεννα και μου είπε πως ο γιος της τής ζήτησε να νηστέψει και να πάει να κοινωνήσει, γιατί του έκανε λέει μεγάλη εντύπωση το γεγονός με το αντίδωρο και το ότι δεν είχε συνέπειες η κακή του αυτή πράξη για την οποία και είχε μετανοιώσει πικρά... Οι συνάδελφοι στη δουλειά άκουσαν το γεγονός, ορισμένοι μπορεί να το ξέχασαν, ορισμένοι, όμως, που και μου το θυμίζουν και συχνά κουβεντιάζουμε για το αν υπάρχουν δυνάμεις πάνω από μας, που ρυθμίζουν τις ζωές μας. Και ακόμα η διήγηση του γεγονότος αυτού με έκανε να έρθω κοντά με μια φίλη, που με βοηθά να βαδίσω στον δρόμο τον πνευματικό με όλο και πιο

σίγουρα βήματα. Τη λένε Αγγελική.

Τα λόγια αυτά του γέροντα, τα λόγια της προσευχής, τα θυμάμαι πάντα στα δύσκολα, αλλά και στα εύκολα. Αυτή η προσευχή τυπώθηκε στο νου και στην καρδιά μου και τη ψιθυρίζω από τότε συχνά, σχεδόν κάθε μέρα...

«Κύριε...Στις απρόοπτες καταστάσεις μη μ' αφήσεις να ξεχάσω ότι όλα παραχωρούνται από σένα... Δίδαξε με να δέχομαι με ακλόνητη πεποίθηση ότι τίποτε δεν συμβαίνει, χωρίς να το επιτρέψεις εσύ...

Κύριε, δος μου τη δύναμη να υποφέρω τον κόπο της ημέρας αυτής σε όλη τη διάρκειά της. Καθοδήγησε τη θέλησή μου και δίδαξε με να προσεύχομαι, να πιστεύω, να υπομένω, να συγχωρώ και ν' αγαπώ. ΑΜΗΝ».

Και μέσα στο τρέξιμο της καθημερινότητας δεν βάζει ο νους του ανθρώπου τι μπορεί να του ξημερώσει και τι πράγματα μπορεί να του συμβούν.

«ΕΝΟΡΙΑΚΑ ΝΕΑ» Αγίου Γεωργίου Διονύσου Αττικής